

A cigány és a szomorú királylány

Vót egy másik cigánygyerek. Őrmesteri rangba' vót, de ott szolgát, abba' a városba', ahol a király lakott. Aszongya a századparancsnoknak, hogy: „adjon neki száz katonát!” Mer' a királynak a jánya má' tizennyóc éves vót, de még nem nevetett. Hogy ő mennevetíti. A király kiadta, hogy nagyon meffogja ajándékozni, aki me' tudja nevetíteni a jányát. Mer' hiába mentek vele multságba, se bárók, se hercegek, nem tárgyaltak a jányval. Hát, aszonta a századparancsnok, hogy:

– Fiam, azt te nem tudod mennevetíteni! – de adott neki [száz katonát].

Hát el is mēntek, vitte a száz katonát. Az emeletrő' az ablakon könyökölt ki a jány. Ő avval a száz katonával mindēnfélét csinátatott, de a jány nem, nem nevetett. Hát bevonult vissza.

Na, vót egy másik, az is cigány vót. Azt mondja, hogy: „őneki adjon száz katonát, ő mennevetíti!”

– Hát ha má' a másik nem tudta, te sē tudod!

De ő meg [tudja nevetetni]. Adott neki. Odavezeti má' [a katonákat]. A jány könyököl ki az ablakon, amikor odaérnek, hát szembefordította a jányt, hogy lássa őket.

– Jobbra át! – a jány látta.

Akkor aszongya a katonáknak:

– Ódjátok meg a nadrágot!

Megódta mindegyik a nadrágot.

– Toljátok le!

Letolták.

– Toljátok le a gatyát is!

Letolták. A jány nézte. Hát igaz-e, mikor letolták, a töki mindegyiknek csüngött. Akkor:

– Jobbra át, balra át! – mé' jobban [vezényelt].

No mikor má' vezényelt mé' nekik, [hogy]: „jobbra át” – úgy látta jobban a jány –, lógott, csüngött a tökik. Na, aszongya:

– A jobb kezeten való újjatokot tegyétek a szátokba! Változtassátok: a lyukatokba! Onnan megint a szátokba!

No a jány olyan nevetés[be kezdett], hogy csuda. Sikerűt neki. Nevetett a jány. Na, bevonútak a századho', mondja a századparancsnok:

– Sikerűt?

– Nagyon jó' sikerűt.

– Hát micsinátá’?

Elmondta neki. No, ezen má’ nevetetett is. Hát azonnal a király kúdtte a legjobb kocsisát, [és egy] huszárt, hogy hívják fël azt a cigánylegényt. Fël is híták. Felment.

– Na, te vótá’ az az ember, aki mennevetítette a jányom?

– Én.

– No, mond meg, hogy mit kérsz! Azt adok, amit kérsz!

– Hát felséges királyom, nekem nem kell sëmmi.

– De mégis? No jó, majd behíjom a jányom.

Behíta a jányát.

– No jányom, mit fizetünk ennek az embërnek?

– Semmit – aszongya. – Ellész az uram!

A király majnem seggre esëtt. A jány átfogta, aszonta hogy:

– Apám, ellész az uram!

Ha’ jó’ van, micsináljon. Úgyhogy mëntek õk összeírásra, mindën, [hogy] mëg is csinálják a lagzit. Nëm akarta a jány a kedvit [szegni] igaz-e. Állott a nagy lagzi. Ott vótak bárók, hercegek mind a lakodalomba’, összehíták a vendégët, jó’ érizte magát..., de nagyon szerette a jány a cigánylegényt. No hát má’ micsináljon. Igaz-e nem nagyon tetszett a báróknak, hercegeknek, királyoknak, de hát má’ az apja aszonta, hogy micsináljon, õ má’ ezé’ a jányát nem teszi tönkre. No, úgyhogy mëvvót a nagy lagzi, gyerekik nem vót mëg mingyá’, no osztan éltek-éltek ëgy darabig, de valahogy a cigánygyerëk nëm jó’ érizte magát ott, õ menekülni akart onnan. De nagyon szerette a feleségi, rimánkodott: „në haggyá’ ott, në haggyá’ ott!” De azt ígërte neki – mer’ másképp ott is hagyta vóna –, hogy mëmmondja az apjának, hogy akkor levágtja a fejit. Így osztan a cigánygyerëk nem is hagyta el. Hát mé’ most is élnek, ha meg nem haltak.